

Kerstin Gierová

Rudá jako rubín

Láska nezná čas

COOL
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

Rudá
jako rubín
Láska nezná čas

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecková

Translation © Tereza Pecková, 2012

Title of the original German edition: Rubinrot - Liebe geht
durch alle Zeiten by Kerstin Gier © 2009

by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

www.albatrosmedia.cz

ISBN 978-80-7447-089-9

*Pro Losa, Delfína a Sovu,
kteří mě tak věrně doprovázeli při psaní,
a pro malý červený Doubledecker,
který mě v ten pravý čas učinil šťastnou.*

Prolog

Hyde Park, Londýn

8. dubna 1912

Padla na kolena a začala plakat, on se mezitím rozhlížel na všechny strany. Jak předpokládal, nebylo v parku v tuto dobu ani živáčka. Jogging ještě zdaleka nebyl v módě a na bezdomovce, kteří spávají na lavičce přikrytí jen novinami, byla příliš velká zima.

Zabalil chronograf opatrně do šátku a uložil ho do batohu.

Krčila se vedle stromů na severním břehu jezera *Serpentine* v záhonku odkvetlých krokusů.

Ramena se jí třásla a její vzlykot zněl, jako by ho vydávalo nějaké zoufalé a zraněné zvíře. Bylo to k nevydržení. Ale ze zkušenosti věděl, že je lepší ji nechat v klidu, takže si sedl vedle ní do orosené trávy, zíral na vodní plochu hladkou jak zrcadlo a čekal.

Čekal, až poleví bolest, která ji pravděpodobně nikdy docela neopustí.

Cítil se téměř stejně jako ona, ale pokoušel se ovládnout. Nesměla si dělat starosti ještě o něj.

„Už vlastně někdo vynalezl papírové kapesníky?“ popotáhla konečně a otočila k němu svůj uslzený obličej.

„Netuším,“ odpověděl. „Ale mohu nabídnout pravý hedvábný kapesník s monogramem.“

„G. M. To jsi ukradl Grace?“

„Dala mi ho sama. Můžeš ho klidně celý posmrkat, princezno.“

Zkroutila rty do křivého úsměvu, když mu kapesník vracela. „Teď je naprosto zničený, promiň.“

„Ale prosím tě! Jsme v době, kdy se kapesník jen pověsí na sluníčko, aby uschnul, a použije se znova. Hlavně že jsi přestala plakat.“

Do očí jí hned znovu vyhrkly slzy. „Neměli jsme ji nechávat na holičkách. Přece nás potřebuje! Vůbec netušíme, jestli ten náš podfuk bude fungovat, a nemáme žádnou šanci to někdy zjistit.“

Její slova byla jako bodnutí. „Mrtví bychom jí taky nebyli nic platní.“

„Kdybychom se jen mohli schovat, někde v cizině, pod falešnými jmény, dokud nebude dost stará...“

Prerušil ji prudkým zavrtěním hlavou. „Všude by nás našli, to už jsme přece probírali tisíckrát. Nenechali jsme ji na holičkách, udělali jsme to jediné správné – zajistili jsme jí život v bezpečí. Přinejmenším pro příštích šestnáct let.“

Na chvíli se odmlčela. Kdesi v dálce zařehotal kůň a od West Carriage Drive bylo slyšet hlasy, ačkoli byla ještě téměř noc.

„Já vím, že máš pravdu,“ řekla nakonec. „Jen to vědo-

mí, že už ji nikdy neuvidíme, tak bolí.“ Promnula si uplakané oči. „Přinejmenším se nebudeme nudit. Dříve nebo později nás vyslídí i v tomto čase a pověsí nám na krk Strážce. Nevzdá se chronografu ani svých plánů jen tak bez boje.“

Zakřenil se, protože si všimnul záblesku v jejích očích, který značil touhu po dobrodružství, a věděl, že krize je prozatím zažehnána. „Možná jsme byli nakonec přece jen chytřejší než on, anebo ta druhá věc nebude fungovat. Pak se nehne z místa.“

„Ano, to by bylo pěkné. Ale pokud ne, jsme jediní, kdo mu může zkřížit plány.“

„Už proto jsme udělali správnou věc.“ Vstal a sklepal si špínu z džínů. „Tak pojď! Ta zatracená tráva je mokrá a ty by ses měla ještě šetřit.“

Nechala se od něj zvednout a políbit. „Co teď budeme dělat? Najdeme nějakou skrýš pro chronograf?“

Podíval se nerozhodně směrem k mostu, který odděloval Hyde Park od Kensingtonských zahrad.

„Ano. Ale napřed vypleníme depot Strážců a napakujeme se nějakými penězi. A pak bychom mohli vyrazit vlakem do Southamptonu. Odtamtud vyráží ve čtvrtek Titanic na svou první plavbu.“

Zasmála se. „Takže tohle je tvoje představa o *šetření se*. Ale jsem pro.“

Měl tak velkou radost z toho, že se zas dovedla smát, že ji ještě jednou políbil. „Vlastně jsem myslel... Víš přece, že kapitáni v mezinárodních vodách mají oprávnění uzavírat manželství, nemám pravdu, princezno?“

„Ty si mě chceš vzít? Na *Titaniku*? Nejsi blázen?“

„To by přece bylo hrozně romantické.“

„Až na tu záležitost s ledovcem.“ Opřela si hlavu o jeho hrud' a skryla mu obličej do bundy. „Tak moc tě miluju,“ zamumlala.

„Chceš se stát mojí ženou?“

„Ano,“ odpověděla, obličej stále schovaný na jeho hrudi.

„Ale jen pokud vystoupíme nejpozději v Queenstownu.“

„Připravená na dobrodružství, princezno?“

„Připravená, jestli jsi i ty,“ zašeptala.

*Nekontrolovaná cesta časem se zpravidla ohlašuje
pocitem závratě v hlavě, žaludku a/nebo nohou
několik minut, někdy také hodin, nebo dokonce
dní dopředu. Mnozí nositelé genu vypovídali
také o bolestech hlavy.*

*První skok v čase - nazývaný též iniciační skok -
se odehrává zpravidla mezi 16. a 17. rokem věku
nositele genu.*

Z kronik Strážců, Svazek 2,
Všeobecně platné zákonitosti

1.

Popravé jsem to pocítila v pondělí v poledne ve školní jídelně. Na chvilku jsem v břiše měla pocit, jako když se řítíte dolů z nejvyššího bodu horské dráhy. Trvalo to jen dvě vteřiny, ale to stačilo, abych si na školní uniformu vyklopila talíř s bramborovou kaší a omáčkou. Příbor zarinčel o podlahu, talíř jsem jen tak tak chytila.

„Ten blivajz stejně chutná, jako kdybys ho setřela z podlahy,“ řekla moje kamarádka Leslie, zatímco jsem se pokoušela ten svinčík uklidit. Pochopitelně na mě všichni zírali. „Jestli chceš, můžeš si na košili rozetřít ještě i moji porci.“

„Ne, dík.“ Košile školní uniformy Saint Lennox sice náhodou měla barvu bramborové kaše, přesto flek vyloženě bil do očí. Zapnula jsem si přes něj tmavě modré sako.

„Ale, ale, malá Gwenny, to si pořád musíš hrát se svým jídlem?“ zeptala se Cynthia Paleová. „Hlavně si nesedej vedle mě, šmudlo.“

„Jako bych si snad vedle tebe sedla dobrovolně, Cyn.“ Bohužel se mi podobné nehody se školním jídlem dějí častěji. Minulý týden mi vyskočil zelený pudink z kelímku a přistál o dva metry dál ve špagetách carbonara nějakého páťáka. Týden předtím jsem převrhla třešňovou

šťávu a všichni u stolu vypadali, jako by měli spalničky. A kolikrát jsem tu blbou kravatu, co patří ke školní uniformě, vymáchala v omáčce nebo mléce, to už nedovedu ani spočítat.

Jen závrať jsem u toho ještě neměla.

Ale možná si to jen namlouvám. Poslední dobou se u nás doma zkrátka příliš mluví o závratích.

Ovšem ne o mých, ale o těch mé sestřenky Charlotte. Seděla, překrásná a bezvadná jako vždy, vedle Cynthie a nabírala lžící bramborovou kaši.

Celá rodina čekala, až bude mít Charlotte závrať. Některé dny se jí lady Arista – moje babička – vyptávala každých deset minut, jestli snad něco necítí. Pauzu mezitím využívala teta Glenda, Charlottina matka, a ptala se na totéž.

A pokaždé, když Charlotte odpověděla záporně, sevřela lady Arista rty a teta Glenda vzdychla. Někdy to bylo i naopak.

My ostatní – máma, sestra Caroline, bratr Nick a prarada Maddy – jsme jen obraceli oči v sloup. Pochopitelně bylo vzrušující mít v rodině někoho s časocestovacím genem, ale po letech se to zdatelně okouká. Někdy máme toho divadýlka, které se kolem Charlotte pořádá, zkrátka dost.

Sama Charlotte měla ve zvyku skrývat své pocity za tajuplný úsměv Mony Lisy. Na jejím místě bych taky nevěděla, jestli mám mít z chybějících pocitů závrať radost, nebo vztek. No, abych byla upřímná, asi bych měla radost. Jsem spíš bojácný typ. Mám ráda svůj klid.

„Dříve nebo později to přijde,“ říkala lady Arista každý den. „A pak musíme být připraveni.“

Nakonec to přišlo po obědě, v hodině profesora Whitmana. Odešla jsem z jídelny hladová. K tomu všemu jsem ještě objevila černý vlas v dezertu – v angreštovém kompotu s vanilkovým pudinkem – a nebyla jsem si tak docela jistá, jestli je můj vlastní, nebo nějaké kuchtice. Tak jako tak mě přešla chuť.

Whitman nám vrátil písemky z dějepisu, které jsme psali minulý týden. „Očividně jste se dobře připravili. Obzvlášť Charlotte. Jednička s hvězdičkou.“

Charlotte si odhrnula z obličeje pramínek svých lesklých zrzavých vlasů a vydechla „Ach“, jako by snad pro ni byl výsledek nějakým překvapením. Přitom má vždycky a všude ty nejlepší známky.

Ale Leslie a já jsme tentokrát mohly být také spokojené. Obě jsme dostaly jedna minus přesto, že naše „dobrá příprava“ spočívala ve sledování filmu o Alžbětě s Cate Blanchettovou v hlavní roli a k tomu se cpaly chipsy a zmrzlinou. Každopádně jsme při vyučování vždycky dávaly pozor, což se o jiných předmětech bohužel říct nedalo.

Hodiny pana profesora Whitmana byly jednoduše tak zajímavé, že nešlo jinak než poslouchat. Whitman sám byl taky dost zajímavý. Většina holek do něj byla tajně nebo netajně zamilovaná. Dokonce i zeměpisářka Countorová. Vždycky naprosto zrudne, když kolem ní Whitman projde. Vypadá totiž zatraceně dobře, v tom se všichni shodnou. Tedy, všichni kromě Leslie. Ta si myslí, že Whitman vypadá jako veverka z jednoho kresleného filmu.

„Vždycky, když se podívám na ty jeho velké hnědé oči, mám chuť mu dát pár oříšků,“ říká. Zachází dokonce tak daleko, že dotěrným veverkám v parku neříká veverky, ale prostě „whitmanky“. Bohužel je to nějak nakažlivé, a když nějaká veverka přihopsá blíž, taky už teď říkám: „No podívej, tamhle je malá tlustoučká whitmanka, no není roztomilá!“

Kvůli téhle veverkovské záležitosti jsme s Leslie byly určitě jediné holky ve třídě, které o Whitmanovi nebásnily. Několikrát jsem se o to pokoušela (už proto, že kluci v naší třídě jsou pořád ještě děsně dětinští), ale nic nezabírá, srovnání s veverkou se mi neodvolatelně vrylo do mozku. A nikdo nechová romantické city k veverce!

Cynthia vypustila do oběhu drb, že Whitman pracoval při studiu jako model. Jako důkaz vystřihla reklamní stranu z jednoho nablýskaného časopisu, na které se sprchovým gelem mydlí muž ne tak docela nepodobný Whitmanovi.

Kluci z naší třídy si nemyslí, že je Whitman tak moc super. Hlavně Gordon Gelderman ho nemůže ani vystát. Než přišel Whitman na naši školu, byly totiž všechny holky ze třídy zakoukané právě do Gordona. Musím se bohužel přiznat, že já taky, ale bylo mi dvanáct a Gordon byl tehdy ještě tak nějak roztomilý. Teď, když je mu šestnáct, je jen pitomý. A už dva roky mutuje. Bohužel ho jeho střídavá fistulka a bručení neodrazují od toho, aby neustále říkal nějaké ptákoviny.

Strašlivě se rozčiloval, že dostal z testu za pět. „To je diskriminace, pane profesore. Zasloužím si přinejmenším

dvě minus. Nemůžete mi dávat špatné známky jen proto, že jsem kluk.“

Whitman sebral Gordonovi test a otočil stránku. „Alžběta I. byla tak děsně ošklivá, že nedostala žádnýho chlapa. Proto jí všichni říkali ošklivá panna,“ předcítal.

Třídou se nesl chichot.

„No a? Vždyť je to pravda,“ hájil se Gordon. „Hej, vykulené oči, škleb místo obličej a ten naprosto pošahaněj účes.“

Museli jsme důkladně prostudovat portréty Tudorovců v Národní portrétní galerii a ve skutečnosti se Alžběta I. na obrazech Cate Blanchettové moc nepodobala. Ale zaprvé se možná tehdy považovaly úzké rty a velký nos za totálně šik a zadruhé bylo to oblečení fakt super. A za třetí Alžběta I. sice neměla manžela, ale zato spoustu aférek – mimo jiné se sirem... jak se to jmenoval? Ve filmu ho hrál Clive Owen.

„Sama si říkala *Panenská královna*,“ řekl Whitman Gordonovi. „Protože...“ zarazil se. „Je ti dobře, Charlotte? Bolí tě hlava?“

Všichni se podívali na Charlotte. Držela se za hlavu. „Jen se mi... motá hlava,“ odpověděla a podívala se na mě. „Všechno se točí.“

Zhluboka jsem se nadechla. Bylo to tady. Naše babička bude unešená. A teta Glenda teprve.

„Jůů, cool,“ zašeptala Leslie vedle mě. „Bude teď *průsvitná*?“ Ačkoli do nás lady Arista odmala vtloukala, že za žádných okolností nesmíme s nikým mluvit o událostech v naší rodině, sama pro sebe jsem se rozhodla tenhle

zákaz u Leslie ignorovat. Koneckonců byla moje nejlepší kamarádka a nejlepší kamarádky před sebou nemají žádná tajemství.

Charlotte vypadala poprvé, co ji znám (což je přesně vzato můj celý život), téměř bezmocně. Ale věděla jsem, co mám dělat. Teta Glenda mi to často důkladně vštěpovala.

„Odvedu Charlotte domů,“ řekla jsem Whitmanovi a vstala jsem, „jestli můžu.“

Pan profesor stále klidně hleděl na Charlotte. „To je dobrý nápad, Gwendolyn,“ souhlasil. „Ať je ti lépe, Charlotte.“

„Děkuji,“ špitla Charlotte. Cestou ke dveřím se lehce zakymácela. „Jdeš, Gwenny?“

Pospíšila jsem si a popadla ji za ruku. Poprvé jsem si v Charlottině přítomnosti připadala trochu důležitá. Byl to dobrý pocit být pro změnu užitečná.

„Hned mi pak zavolej, chci všechno vědět,“ pošeptala mi ještě Leslie.

Za dveřmi se Charlottina bezmocnost znovu rozplynula. Chtěla si ještě vzít svoje věci ze skříňky.

Držela jsem ji pevně za rukáv. „Nech to být, Charlotte! Musíme co nejrychleji domů. Lady Arista říká...“

„Už je to zase pryč,“ konstatovala Charlotte.

„No a? I tak se to může stát každou chvílí.“ Charlotte se nechala odtáhnout jiným směrem. „Kde jenom mám tu křídou?“ Za chůze jsem šátrala v kapsách saka. „Ach, tady je. A mobil. Mám zavolat domů? Máš strach? Hm, blbá otázka, promiň. Jsem jenom rozrušená.“

„To je dobrý. Nemám strach.“

Po očku jsem se na ni podívala, abych zjistila, jestli říká pravdu. Nasadila svůj malý, přemýšlivý úsměv Mony Lisy a bylo nemožné zjistit, jaké pocity se za ním skrývají.

„Mám zavolat domů?“

„K čemu to bude?“ zeptala se.

„Myslela jsem jen...“

„Myšlení mi můžeš s klidem přenechat,“ uzemnila mě Charlotte.

Běžely jsme vedle sebe dolů po kamenném schodišti kolem výklenku, ve kterém vždycky sedával James. Jakmile nás uviděl, zvednul se, ale já se na něj jen usmála. Problém s Jamesem byl v tom, že ho kromě mě nikdo neviděl ani neslyšel.

James byl duch. Proto jsem se vyhýbala mluvení s ním, když u toho byli ostatní. Jen Leslie byla výjimka. Ani na vteřinu o Jamesově existenci nepochybovala. Leslie mi věří všechno a to je jeden z důvodů, proč je moje nejlepší kamarádka. Bylo jí jen líto, že ho nemůže vidět a slyšet.

Já jsem byla vlastně docela ráda, protože to první, co James řekl, když Leslie uviděl, bylo: „Panenko skákává! To ubohé dítě má víc pih, než je na nebi hvězd! Jestli urychleně nezačne používat nějaké dobré bělidlo, nikdy si nenajde manžela!“

„Zeptej se ho, jestli třeba někde nezahrabal poklad,“ bylo zase to první, co řekla Leslie, když jsem je představila.

James bohužel nikde žádný poklad nezahrabal. Docela ho urazilo, že si o něm Leslie něco takového myslela.

Taky se vždycky urazil, když jsem dělala, že ho nevidím. Vůbec se urážel dost rychle.

„Je průsvitnej?“ vyptávala se Leslie při prvním setkání.
„Nebo černobílej?“

Ne, James vlastně vypadal docela normálně. Pochopitelně až na oblečení.

„A můžeš jím projít?“

„Nevím, nikdy jsem to nezkoušela.“

„Tak to zkus teď,“ navrhovala Leslie.

Ale James to nechtěl dovolit.

„Co to má znamenat – *duch*? James August Peregrin Pimplebottom, dědic čtrnáctého hraběte z Hardsdale, se nenechá urážet, ani od malé holky.“

Jako většina duchů, ani James nechtěl připustit, že už není člověkem. Při nejlepší vůli si nemohl vzpomenout, že by kdy zemřel. Znali jsme se už pět let, od mého prvního dne na Saint Lennox High School, ale pro Jamese jako by to bylo jen pár dní, kdy naposled sehrál se svým přítelem partičku karet a probírali spolu, samozřejmě na úrovni, koně, znaménka krásy a paruky (nosil obojí, jak znaménko krásy, tak paruku, a vypadalo to o něco lépe, než to možná zní). To, že jsem od začátku naší známosti vyrostla o dvacet centimetrů, začala nosit rovnátka a podprsenku a pak zas o rovnátka přišla, úmyslně ignoroval. Stejně jako fakt, že se z paláce jeho otce dávno stala soukromá škola s tekoucí vodou, elektrickým světlem a ústředním topením. Jediné, co čas od času zaregistroval, byla délka sukně naší školní uniformy. Očividně nebyl pohled na ženská lýtka a kotníky za jeho časů příliš běžný.

„To opravdu není zrovna slušné, když dáma nepozdraví výše postaveného pána, slečno Gwendolyn,“ vykřikl teď, znovu k smrti uražený, protože jsem mu nevěnovala žádnou pozornost.

„Promiň, ale máme naspěch,“ odpověděla jsem.

„Mohu-li být nějak nápomocen, pak jsem pochopitelně zcela k vašim službám.“ James si urovnal krajkový lem na rukávech.

„Ne, děkuju. Jen musíme rychle domů.“ Jako by mi snad James mohl někdy pomoci! Nedovedl ani otevřít dveře. „Charlotte není příliš dobře.“

„Ach, to je mi ale líto,“ vydechl James, který měl pro Charlotte slabost. Na rozdíl od „té pihovaté, co nemá žádně způsoby“, jak říkával Leslie, považoval moji sestřenicu za „působivé a okouzující stvoření“. I dneska ze sebe vysypal několik podlézavých komplimentů. „Prosím vyřídí jí mé nejvřelejší pozdravy. A pověz jí, že dnes zas vypadá úchvatně. Trochu bledě, ale kouzelně jako víla.“

„Vyřídím jí to.“

„Přestaň si povídat s tím svým imaginárním kamarádem,“ řekla Charlotte. „Jinak jednou skončíš v blázinci.“

Ok, *nevyřídím* jí to. Už tak je dost namyšlená.

„James není imaginární, je neviditelný. To je dost velký rozdíl.“

„Když myslíš,“ pokrčila Charlotte rameny. Ona a teta Glenda byly toho názoru, že si Jamese a další duchy jen vymyslím, abych byla zajímavější. Lituju, že jsem jim o nich vůbec vyprávěla. Když jsem byla malá, připadalo mi nemožné mlčet o chrličích, co před mýma očima na fasá-

dách ožívali a pošklebovali se na mě. Chrličí byli ještě docela legrační, ale byli tu taky děsivě vyhlížející temné postavy duchů, kterých jsem se bála. Trvalo pár let, než jsem pochopila, že mi duch nemůže ublížit. Jediné, co opravdu dovedli, bylo nahánět strach.

James ale ne. Ten byl naprosto neškodný.

„Leslie si myslí, že je vlastně docela dobře, že James zemřel mladý. Stejně by se jménem Pimplebottom nedostal žádnou ženskou,“ řekla jsem a ujistila se, že už mě James nemůže slyšet. „Která by se dobrovolně chtěla jmenovat *lady z Uhrovaného zadku?*“

Charlotte obrátila oči v sloup.

„Vlastně nevypadá zas tak špatně,“ pokračovala jsem. „A taky je nechutně bohatý, pokud se mu dá věřit. Jen ten jeho zvyk si před nosem pořád držet navoněný krajkový kapesník je trochu nemužný.“

„Jaká škoda, že ho kromě tebe nemůže nikdo obdivovat,“ podotkla Charlotte kousavě.

Ovšem já si to myslela taky.

„A jak hloupé, že o svém podivínství mluvíš i mimo rodinu,“ přisadila si.

To byla typická Charlottina rána pod pás. Mělo mě to urazit a to se taky podařilo.

„Nejsem podivínská!“

„Jistěže jsi!“

„To říká ta pravá, ty *nositelko genu!*“

„Já to ovšem nevykládám každému na potkání,“ podotkla Charlotte. „Ty jsi naproti tomu úplně jako šílená prateťa Maddy. Ta o svých vizích vypráví dokonce i mlékaři.“

„Jsi sprostá.“

„A ty naivní.“

V hádce jsme proběhly vestibulem kolem školníkovy prosklené komory ven na školní dvůr. Bylo větrno a obloha vypadala, že každou chvíli začne pršet. Zalitovala jsem, že jsme si přece jen nevzaly věci ze skříněk. Kabát by se teď hodil.

„Mrzí mě, že jsem tě srovnávala s pratetou Maddy,“ řekla Charlotte trochu zkroušeně. „Ale jsem teď docela rozrušená.“

To mě překvapilo. Jinak se nikdy neomlouvá.

„Chápu,“ odpověděla jsem rychle. Chtěla jsem, aby věděla, že si její omluvy vážím. Ve skutečnosti jsem nechápala vůbec nic. Já bych se na jejím místě třásla strachy. Rozrušená bych sice byla taky, ale asi tak jako při návštěvě zubaře. „Mimoto mám pratetu Maddy ráda.“ To byla pravda. Prateta Maddy byla možná kapku upovídána a měla sklony všechno čtyřikrát opakovat, ale to mi bylo tisíckrát milejší než okázalá tajnosnubnost ostatních. Kromě toho se s námi prateta Maddy vždycky štědře podělila o své citronové bonbony.

Ale jasně, bonbony nebyly nic pro Charlotte.

Přešly jsme ulici a spěchaly dál po chodníku.

„Nezírej tak na mě,“ rozčílila se Charlotte. „Určitě si všimneš, když zmizím. Pak uděláš křídou ten pitomý kříž a poběžíš domů. Ale to se nestane, dneska ne.“

„To přece vůbec nemůžeš vědět. Jsi zvědavá, kde přistaneš? Myslím kdy?“

„Samozřejmě,“ přikývla Charlotte.

„Doufám, že to nebude uprostřed Velkého požáru v roce 1664.“

„Velký londýnský požár byl v roce 1666,“ opravila mě Charlotte. „To se dá snadno zapamatovat. A kromě toho nebyla tehdy tahle část města ještě příliš zastavěná, tudíž by tu ani nemělo co hořet.“

Už jsem se zmínila o tom, že Charlottina další jména jsou „Srandokazka“ a „Chytrolínka“?

Ale já se nevzdávala. Možná to bylo podlé, ale prostě jsem jí chtěla ten pitomý úsměv aspoň na chvílku smazat z tváře. „Tahle uniforma nejspíš chytne jak troud,“ podotkla jsem.

„Vím, co mám dělat,“ odpověděla Charlotte úsečně a její úsměv nepovolil.

Nemohla jsem než ji obdivovat. Mně představa, že bych se zničehonic ocitla v minulosti, naháněla strach.

Je úplně jedno, v jakou dobu by to bylo, pro mě to zkrátka bylo děsivé. Dřív byla neustále válka, neštovice a mor, a když si člověk nedal pozor na pusy, upálili ho jako čarodějníci. Kromě toho byly jen suché záchody, všichni lidi měli blechy, ráno vylévali nočníky z okna a bylo jim úplně jedno, jestli dole náhodou někdo neprochází.

Charlotte se celý život připravovala na to, aby si v minulosti věděla rady. Nikdy neměla čas na hraní, kamarádky, nakupování, kino nebo kluky. Namísto toho chodila na lekce tance, šermu, jízdy na koni, jazyků a historie. A od minulého roku někam každou středu odpoledne odjíždí s lady Aristou a tetou Glendou a vrací se až pozdě večer. Říkají tomu „výuka mystérií“. O povaze těch mys-

térií nám ovšem nechtěl nikdo nic říct, Charlotte pak nejméně ze všech.

„To je tajemství,“ byla pravděpodobně první věta, kterou dovedla plynule vyslovit. A hned na to: „Do toho vám nic není.“

Leslie vždycky říkala, že naše rodina má víc tajemství než tajné služby a MI6 dohromady. Je dost možné, že má pravdu.

Normálně jsme domů jezdily autobusem číslo 8, který zastavoval na Berkeley Square, odkud už to k našemu domu nebylo daleko. Dneska jsme ty čtyři stanice utíkaly pěšky, protože to nakázala teta Glenda. Celou cestu jsem držela připravenou křídou, ale Charlotte byla stále vedle mě.

Když jsme vystoupaly po schodech k domovním dveřím, byla jsem skoro zklamaná. Tady totiž končil můj podíl v celém příběhu. Odted' věc převezme babička.

Zatahala jsem Charlotte za rukáv. „Podívej! Ten muž v černém už je zas tady.“

„No a?“ Charlotte se ani neotočila. Muž postával před vchodem číslo 18. Na sobě měl jako vždy černý nepromokavý plášť a klobouk naražený hluboko do obličeje. Myslela jsem si, že je to duch, dokud jsem nezjistila, že ho vidí i moji sourozenci a Leslie.

Už měsíce pozoroval prakticky nepřetržitě náš dům. Možná to bylo víc mužů, kteří se tu střídali a vypadali stejně. Přeli jsme se, jestli je to slídící zloděj, soukromý detektiv, nebo zlý čaroděj. O tom posledním byla pevně přesvědčená moje sestra Caroline. Je jí devět a miluje

příběhy o zlých čarodějích a dobrých vílách. Mému bratrovi je dvanáct, myslí si, že příběhy o čarodějích a vílách jsou pitomé, a proto tipoval slídícího zloděje. Leslie a já jsme byly pro soukromého detektiva.

Když jsme ale přešli ulici na druhou stranu, abychom si muže prohlédli zblízka, zmizel buď v domě, nebo nastoupil do černého bentley, který parkoval u obrubníku, a ujel.

„To je kouzelné auto,“ tvrdila Caroline. „Když se nikdo nedívá, promění se v havrana. A ten čaroděj se zmenší a letí vzduchem na jeho zádech.“

Nick si poznamenal poznávací značku toho bentley, pro všechny případy. „Ačkoli to auto po vloupání určitě přelakují a dají mu značku jinou,“ řekl.

Dospělí se tvářili, že není nic podezřelého na tom, že nás dnem i nocí pozoruje muž v černém s kloboukem na hlavě.

Charlotte stejně tak. „Co pořád s tím chudákem máte! Kouří cigaretu, to je všechno.“

„No jasně!“ To spíš uvěřím té verzi se začarovaným havranem.

Začalo pršet, právě včas.

„Máš aspoň zase závrať?“ zeptala jsem se, zatímco jsme čekali, až se otevřou dveře. Klíč od domu jsme neměly.

„Nenervuj mě,“ odsekla Charlotte. „Až to přijde, tak to přijde.“

Přišel nám otevřít pan Bernhard. Leslie si myslela, že je to náš komorník a také nezvratný důkaz, že jsme téměř tak bohatí jako královna nebo Madonna. Nevěděla jsem

přesně, co nebo kdo pan Bernhard opravdu byl. Pro mámu to byla „babiččina pravá ruka“ a babička sama ho nazývala „starým rodinným přítelem“. Pro moje sourozence to byl jednoduše „příšerný slouha lady Aristy“.

Při pohledu na nás pozdvihl obočí.

„Dobrý den, pane Bernharde,“ začala jsem. „Máme to ale hrozné počasí, co?“

„Naprosto hrozné.“ Se svým orlím nosem a hnědýma očima za kulatými brýlemi se zlatými obroučkami mi pan Bernhard vždycky trochu připomínal sovu, nebo teda spíš výra. „Většinou bývá zvykem vzít si kabát, než vyjdete z domu.“

„Ehm, no to je pravda,“ vykoktala jsem.

„Kde je lady Arista?“ zeptala se Charlotte. Nikdy nebyla k panu Bernhardovi nijak zvlášť zdvořilá. Možná proto, že na rozdíl od nás ostatních z něj neměla respekt už jako dítě. Přitom měl opravdu tu obdivuhodnou vlastnost objevit se zničehonic kdekoli v domě a přitom se pohybovat tiše jako kočka. Zdálo se, že mu nic neujde, a bylo jedno, kolik je hodin: pan Bernhard byl všudypřítomný.

Pan Bernhard byl v domě, už než jsem se narodila, a máma říkala, že tu byl, i když ona byla malá. Proto byl pravděpodobně skoro stejně starý jako lady Arista, ačkoli na to nevypadal. Obýval apartmán v druhém patře, ke kterému se dalo dostat samostatnou chodbou a schodištěm vedoucím z prvního patra. My jsme do chodby nesměli ani vkročit.

Můj bratr byl přesvědčený, že tam pan Bernhard nechal zabudovat padací dveře a podobné věci, aby nezvané

návštěvníky udržel dál. Ale dokázat to nemohl. Nikdo z nás se do té chodby neodvážil.

„Pan Bernhard potřebuje svoje soukromí,“ říkávala lady Arista často.

„Jo, jo,“ odpovídala na to moje máma. „To tu ovšem potřebují všichni.“ Ale říkala to tak potichu, že to lady Arista neslyšela.

„Vaše babička je v hudebním pokoji,“ informoval pan Bernhard Charlotte.

„Děkuji.“ Charlotte nás nechala stát ve dveřích a vyběhla po schodech nahoru. Hudební pokoj se nacházel v prvním patře, a proč se tak jmenoval, to nikdo netušil. Nestál v něm dokonce ani klavír.

Byl to oblíbený pokoj lady Aristy a pratety Maddy. Vzduch v něm byl cítit po fialkovém parfému a po kouři z babiččinych krátkých tenkých cigaret. Větralo se tu jen zřídkka. Občas se mi až zatmělo před očima, když jsem tam pobývala moc dlouho.

Pan Bernhard zavřel vchodové dveře. Hodila jsem ještě rychlý pohled ven na opačnou stranu ulice. Ten muž v klobouku tam pořád stál. Pletla jsem se, nebo právě pozdvihl ruku, skoro jako by někomu mával? Panu Bernhardovi nebo snad nakonec mně?

Dveře se zaklaply a já tu myšlenku nemohla v klidu dokončit, protože se mi do žaludku zničehonic vrátil ten pocit jako z horské dráhy. Všechno mi před očima splývalo. Kolena se mi podlomila a já se musela opřít o zeď, abych neupadla.

Za okamžik to bylo zase pryč.

Srdce mi tlouklo jako splašené. Něco se mnou nebylo v pořádku. Běžně se vám nemotá hlava dvakrát během dvou hodin, aniž byste se opravdu svezli na horské dráze.

Jedině že by... ach, nesmysl! Možná příliš rychle rostu. Nebo mám... ehm... nádor na mozku? Nebo možná jednoduše jenom hlad.

Teprve teď jsem si uvědomila, že si mě pan Bernhard bedlivě měří svýma sovíma očima.

„Hups,“ řekl, očividně pozdě.

Cítila jsem, jak rudnu. „Tak já půjdu... dělat domácí úkoly,“ zahuhňala jsem.

Pan Bernhard lhostejně přikývl. Ale když jsem stoupala do schodů, cítila jsem v zádech jeho pohled.

Ze záznamů Strážců

10. října 1994

*Vrátil jsem se z Durhamu, kde jsem navštívil
nejmladší dceru lorda Montrose, Grace Shepherdovou,
která překvapivě již předevcírem porodila.*

Všichni se velice radujeme z narození

Gwendolyn Sophie Elizabeth Shepherdové

2 460 gramů, 52 cm.

*Matka i dítě se těší dobrému zdraví.
Srdečně gratulujeme našemu velmistru
k narození pátého vnoučete.*

Zpráva: Thomas George, Vnitřní kruh

2.

Kvůli té spoustě pokojů, maleb, dřevěných obkladů a starožitností říkala Leslie našemu domu „vznešený palác“. Za každou zdí viděla tajný vchod a v každé skříni alespoň jeden tajný šuplík. Když jsme byly menší, vydávaly jsme se při každé její návštěvě na výzkumné expedice domem. Fakt, že jsme tohle šmejdění měly přísně zakázané, to činil pořádně napínavé. Vymýšlely jsme stále rafinovanější strategie, aby nás nikdo neodhalil. Časem jsme opravdu našly nějaké ty tajné šuplíky, a dokonce jedny tajné dveře. Byly na schodišti za jednou olejomalbou, kde seděl na koni nějaký tlustý vousatý muž s vytaseným kordem a tvářil se vztekle.

Podle informace pratety Maddy se jednalo o mého prapraprapraprastrýce Hughu a jeho herku jménem Fat Annie. Dveře za tím obrazem sice vedly jen do koupelny o pár schodů níž, ale stejně byly tak nějak tajné.

„Ty jsi prostě klikačka, že tu můžeš bydlet!“ opakovala Leslie neustále.

Já si myslela, že klikačka je spíš Leslie. Bydlela se svojí mámou, tátou a chundelatým psem Bertiem v útulném řadovém domku v North Kensingtonu. Tam neexistovala žádná tajemství, žádní tajuplní sloužící a žádní obtížní příbuzní.